

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 19/2015
27.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ђоке Вергаша и др., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђоке Вергаша, адвоката С.Н., браниоца окривљеног Зорана Ђопића, адвоката В.Д. и браниоца окривљеног Предрага Михаиловића, адвоката Т.С., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1 35/2011 од 24.02.2014. године и Апелационог суда у Београду, Посебног одељења Кж1 По1 27/14 од 10.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 27.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољени захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Ђоке Вергаша, Зорана Ђопића и Предрага Михаиловића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1 35/2011 од 24.02.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 По1 27/14 од 10.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења К-По1 35/11 од 24.02.2014. године, у ставу првом, окривљени: Зоран Ђопић, Михаило Грујић, Ђоко Вергаш и Предраг Михаиловић, оглашени су кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. и члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора и то: окривљени Зоран Ђопић у трајању од шест година, окривљени Михаило Грујић у трајању од три године и шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.10.2010. до 16.09.2011. године, окривљени Ђоко Вергаш у трајању од две године и шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.10.2010. до 12.11.2010. године и окривљени Предраг Михаиловић у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.10.2010. до 12.11.2010. године. На основу члана 91. и 92. КЗ и члана 538. ст.1. и 2. и 541. ЗКП, од правних лица „Ф. С.“ Д.О.О. и „Д. Т.“, А.Д. одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у износу од 736.000.000,00 динара, па су наведена правна лица и окривљени Зоран Ђопић, Михаило Грујић, Ђоко Вергаш и

Предраг Михаиловић, обавезани да у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења у корист буџетских средстава Републике Србије солидарно уплате 736.000.000,00 динара. Удружење малих акционара „А. И.“ А.Д. Б. је, на основу члана 258. став 4. упућена да имовинско правни захтев оствари у парници. На основу члана 261, 262. и 264. ЗКП, окривљени Зоран Ћопић, Михаило Грујић, Ђоко Вергаш и Предраг Михаиловић су обавезани да у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, солидарно плате на име трошкова кривичног поступка 160.213,00 динара, а на име паушала по 100.000,00 динара. Истом пресудом у ставу другом окривљени Нуо Станај, Павле Башић и Гордан Башић су на основу члана 423. став 1. тачка 2. ЗКП, ослобођени од оптужбе да су у периоду од 11.08.2006. до 15.04.2008. године, извршили кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. и члана 33. КЗ, при чему је одређено да трошкови кривичног поступка у односу на тај део пресуде падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 27/14 од 10.03.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Тужиоца за организовани криминал, браниоца окривљеног Зорана Ћопића, адвоката В.Д., браниоца окривљеног Ђоке Вергаша, адвоката С.Н. и бранилаца окривљеног Предрага Михаиловића, адвоката Т.С. и адвоката С.Л., а првостепена пресуда је у непреиначеном делу који се односи на окривљене Зорана Ћопића, Ђоку Вергаша и Предрага Михаиловића као и окривљене Нуа Станаја, Павла Башића и Горана Башића, потврђена; у ставу два изреке, уважањем жалби окривљеног Михаила Грујића и његових бранилаца адвоката Н.В., адвоката Б.П. и адвоката С.Н., укинута је првостепена пресуда у делу који се односи на окривљеног Михаила Грујића и у том делу предмет је упућен првостепеном суду на поновно суђење и у ставу 3. изреке, уважањем жалби бранилаца окривљеног Зорана Ћопића, адвоката В.Д., окривљеног Михаила Грујића, његових бранилаца, адвоката Н.В., адвоката С.Н. и адвоката Б.П., браниоца окривљеног Ђоке Вергаша, адвоката С.Н. и бранилаца окривљеног Предрага Михаиловића, адвоката Т.С. и адвоката С.Л., преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о одузимању имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела, па је као неоснован одбијен предлог Тужиоца за организовани криминал да се од правних лица „Ф.С.“, Д.О.О. и „Д. Т.“, АД одузме имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела у износу од 736.000.000,00 динара као и да се та правна лица и окривљени Зоран Ћопић, Михаило Грујић, Ђоко Вергаш и Предраг Михаиловић, обавежу да у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, у корист буџетских средстава Републике Србије, солидарно уплате 736.000.000,00 динара.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног Ђоке Вергаша, адвокат С.Н., због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног Ђоку Вергаша ослободити од оптужбе за кривично дело за које је оглашен кривим и осуђен или да због повреде закона учињене на штету окривљеног укине наведене пресуде и предмет врати

првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о казни и окривљеном изрекне казну затвора у трајању од једне године и одреди да се иста има извршити у кућним условима као и да се прекине издржавање казне затвора овом окривљеном до коначне одлуке;

- бранилац окривљеног Зорана Ћопића, адвокат В.Д., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће у односу на окривљеног Зорана Ћопића донети одбијајућу пресуду или да се обе пресуде укину и предмет врати на поновно одлучивање и

- бранилац окривљеног Предрага Михаиловића, адвокат Т.С., због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1) и става 2. истог члана ЗКП и члана 485. став 4. у вези члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног Предрага Михаиловића, ослободити од оптужбе или да се наведене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање као и да се у односу на окривљеног одложи извршење казне по правноснажној пресуди.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Бранилац окривљеног Ћоке Вергаша у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП, тиме што првостепени суд није позивао окривљеног Зорана Ћопића на главни претрес, нити је покушао да обезбеди његово присуство у поступку, иако је његова адреса била позната, при чему у нижестепеним пресудама није наведено који су то оправдани разлози да се окривљеном Зорану Ћопићу суди у одсуству, што је у супротности са одредбом члана 381. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног Ћоке Вергаша у захтеву наводи и то да је изрека првостепене пресуде неразумљива у погледу радње извршења предметног кривичног дела у односу на овог окривљеног истичући да у изреци није назначено на који начин је окривљени злоупотребио свој положај и овлашћења, већ само уопштено говори о пословима надзора и управљања које је обављао окривљени, те да није опредељен ни износ имовинске користи коју је окривљени Ћоко Вергаш прибавио себи извршењем кривичног дела, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Према наводима захтева браниоца окривљеног Ћоке Вергаша, правноснажна пресуда је донета и уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која се састоји у томе што у пресуди нису дати разлози о кривици овог окривљеног нити у погледу одлуке о казни и трошковима кривичног поступка. У вези са тим бранилац у захтеву указује на противречност разлога другостепене пресуде истичући да Апелациони суд на странама 14. и 15. образложења пресуде наводи да су окривљени Ћока Вергаш, Зоран Ћопић и Предраг Михаиловић, искористили своје положаје у својим

привредним друштвима које су имали по основу функције власништва и уложених финансијских средстава и да су постигли договор да би извучили финансијска средства из „И.“, ради прибављања противправне имовинске користи Конзорцијуму „Ф.С.“ и „D. Т.“, због чега су куповином акција „И.“, на берзи прво дошли до контролног пакета акција и до управљачких позиција у статутарним органима, што је у супротности са констатацијом Апелационог суда на страни 8, образложења пресуде, где је тачно означена власничка структура у И.-у, која је измењена 2005. године и где се окривљени Ђока Вергаш не помиње као власник. Надаље, бранилац окривљеног Ђоке Вергаша у захтеву указује да ни првостепени ни другостепени суд нису дали разлоге по питању саизвршилаштва окривљених нити у погледу закључка како је окривљени Ђоко Вергаш знао да ће средства која је позајмио „А.-у“, бити употребљена за куповину предузећа „М.“, и да је у питању фиктивна позајмица којом је хтео да прибави себи противправну имовинску корист, имајући при том у виду да је правноснажним одлукама Трговинског суда утврђено да су одлуке о продаји некретнина у улици и о касније учињеној позајмици донете на законит начин, о чему су нижестепени судови пропустили да дају разлоге, иако је у питању одлучна чињеница.

Бранилац окривљеног Ђоке Вергаша у захтеву наводи и то да су првостепени и другостепени суд доношењем осуђујуће пресуде, а имајући у виду изведене доказе, на штету овог окривљеног повредили одредбу члана 16. ЗКП, као и да је првостепени суд неправилно применио одредбе члана 125. и 126. ЗКП, које се односе на стручног саветника, што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне одлуке којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Поред тога, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Ђоке Вергаша истиче да нижестепени судови приликом одмеравања казне окривљеном нису детаљно ценили све олакшавајуће околности на страни окривљеног, а посебно његово здравствено стање, због чега сматра да има места ублажавању казне окривљеном, којим наводима се указује да суд није правилно одмерио казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања и на тај начин правноснажна пресуда побија због одлуке о казни, што представља повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац чија су права ограничена правима окривљеног у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде одредби члана 438. став 1. тачка 5) и тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3), члана 441. став 1, члана 16, члана 125, члана 126. и члана 381. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Ђоке Вергаша у погледу ових повреда закона оценио као недозвољен.

Као разлог за подношење захтева бранилац окривљеног Ђоке Вергаша наводи повреду Закона из члана 441. став 4. ЗКП, која је учињена одлуком о трошковима, али без навођења разлога у чему се ова повреда закона састоји.

С обзиром на то да одредба члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева, обавезује подносиоца захтева да поред формалног означавања законских одредби као разлога за подношење овог ванредног правног лека у захтеву и образложи истакнуте повреде закона.

Међутим, како је Врховни касациони суд приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости везан разлозима, делом и правцом побијања који су истакнути у захтеву, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП, што значи да суд одлучујући о захтеву, уколико разлози за истакнуте повреде закона нису наведени, нема законско овлашћење да по службеној дужности оцењује у чему се састоје повреде закона на које се у захтеву указује, а да у предметном захтеву браниоца окривљеног Ђоке Вергаша, цитирана повреда закона у правноснажној одлуци није конкретизована, нити образложена, то је овај суд нашао да захтев за заштиту законитости окривљеног Ђоке Вергаша у односу на повреду Закона из члана 441. став 4. ЗКП, нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Бранилац окривљеног Ђоке Вергаша у захтеву интерпретира образложење првостепене пресуде у делу где се цитирају бројни искази сведока и то: О.М. и др., налазећи да из ових исказа и писане документације не произлази да је новац који је позајмљен Предузећу „А.“ употребљен за куповину Привредног друштва „М.“, те да одбрана окривљених Зорана Ђопића и Михаила Ђурића, односно искази испитаних сведока који су се изјашњавали о чињеницама везаним за даљи трансфер тог новца, не упућује на закључак да је у томе учествовао окривљени Ђока Вергаш, односно да је имао било каква сазнања у вези са тим, па се следствено томе оспорава утврђење нижестепених судова да је окривљени Ђоко Вергаш и након приватизације предузећа „И.“ и даље сам на седницама Управног одбора доносио одлуке по налогу окривљеног Зорана Ђопића. У вези са тим истиче да нижестепени судови нису утврдили ко је стварни већински власник предузећа „И.“, односно привредних друштава означених у изреци првостепене пресуде.

Бранилац окривљеног Ђоке Вергаша у захтеву, затим, цитира налаз и мишљење стручног консултанта професора Ж.Н. и износи став да имајући у виду такав налаз и мишљење није доказан закључак првостепеног и другостепеног суда да је постојао договор окривљеног Ђоке Вергаша и осталих окривљених у циљу прибављања противправне имовинске користи Конзорцијуму и да следствено томе одбрана окривљеног Ђоке Вергаша да је његов умишљај у тренутку потписивања уговора о позајмици био да се путем такве позајмице спречи одливање средстава из „И.-а“, није оповргнута ниједним изведеним доказом.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Ђоке Вергаша цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама чиме оспорава оцену изведених доказа и на тај начин правноснажну пресуду суштински побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Имајући у виду да чланом 485. став 4. ЗКП, окривљени односно његов бранилац, не могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, то је Врховни

касациони суд захтев браниоца окривљеног Ђоке Вергаша у погледу ових навода оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног Зорана Ћопића, у захтеву за заштиту законитости наводи да су изрека правноснажне пресуде и дати разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни указујући да у образложењу правноснажне пресуде није наведен ниједан разлог у чему се састоји противправност у наводно прибављеној имовинској користи, при чему се у изреци и образложењу првостепене пресуде наводе уговори о зајму, који као облигационо правни посао подразумева обостране обавезе, што значи да наводно оштећени имају потраживање, то се због тога не може говорити ни о штети, ни користи, а поготово не о противправној имовинској користи, па су због тога разлози као и изрека потпуно нејасни и противречни.

Оваквим наводима бранилац окривљеног правноснажну пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која чланом 485. став 4. ЗКП није прописана као разлог због којег окривљени односно његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости, због чега је захтев браниоца окривљеног Зорана Ћопића у односу на ову повреду закона, оцењен као недозвољен.

Даљим наводима захтева бранилац окривљеног Зорана Ћопића у захтеву истиче да је на штету овог окривљеног повређен кривични закон у погледу правне квалификације радњи окривљеног према одредби члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, имајући у виду чињеницу да окривљени искоришћавањем својих положаја и овлашћења нису остварили противправну имовинску корист, јер је, новац од продате непокретности завршио код државе, па би се евентуално могло сматрати да је „И.-у“ нанета штета. У прилог оваквом закључку, према наводима захтева, говори и другостепена пресуда којом је првостепена пресуда преиначена у погледу одлуке о одузимању имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела тако што је одбијен предлог Тужилаштва за организован криминал да се од правних лица „Ф. С.“ и „D. Т.“, одузме имовинска корист. Следствено изнетом бранилац истиче да би се у радњама окривљеног Зорана Ћопића, описаним у изреци првостепене пресуде евентуално стекла законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. КЗ, за које дело је с обзиром на прописану казну наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, па је према окривљеном оптужба морала бити одбијена, што би представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која је дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима износи свој чињенични закључак који је супротан од оног утврђеног изреком побијане правноснажне пресуде – да су окривљени искоришћавањем својих положаја и овлашћења прибавили себи и другом правном лицу противправну имовинску корист чија вредност прелази 200.000.000,00 динара, дакле бранилац на свој чињенични закључак указује на блажу правну квалификацију, чиме оспорава чињенично стање утврђено у побијаним пресудама, што не може бити предмет испитивања по захтеву за заштиту

законитости браниоца окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је захтев браниоца окривљеног Зорана Топића у погледу цитираних навода оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног Предрага Михаиловића у захтеву за заштиту законитости најпре наводи у погледу дозвољености захтева, због повреде закона из става 1. тачка 1) и става 2. члана 485. ЗКП, да је одредбама члана 482. став 1, члана 484, члана 489. став 1. и члана 491. став 2. ЗКП, прописано да се захтев за заштиту законитости може поднети због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, а у ставу 4. члана 485. ЗКП, је одређен само рок у коме окривљени може поднети захтев, ако су учињене повреде закона из члана 74, 438, 439. и 441. ЗКП, при чему том одредбом није искључена могућност подношења захтева по ставу 1. тачка 1) и ставу 2. члана 485. ЗКП.

У вези ових навода Врховни касациони суд указује да из одредбе члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, који прописује да ће захтев бити одбачен као недозвољен ако је поднет супротно члану 485. став 4. ЗКП, јасно произлази да су ограничени разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости, само због повреда тог Законика прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. ст.3. и 4. учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом. Бранилац окривљеног чија су права ограничена правима окривљеног у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, захтев за заштиту законитости може поднети искључиво из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Следствено изнетом, није дозвољен захтев браниоца окривљеног Предрага Михаиловића у делу у којем се указује на повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП, учињене у поступку пред Апелационим судом тиме што другостепени суд није оценио све наводе жалбе браниоца окривљеног, те да укидање првостепене пресуде само у односу на окривљеног Михаила Грујића, а не и у односу на окривљеног Предрага Михаиловића, није у сагласности са одредбом члана 458. став 3. ЗКП, с обзиром на то да се део пресуде који се односи на окривљеног Михаила Грујића не би могао издвојити без штете за правилно пресуђење, јер наведене повреде (члан 460. и 458. став 3. ЗКП), чланом 458. став 4. ЗКП, нису прописане као дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, то је захтев браниоца окривљеног Предрага Михаиловића у погледу ових повреда закона оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног Предрага Михаиловића као разлог за подношење захтева истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и у вези са тим наводи да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен кривични закон који се није могао применити. Према наводима захтева ова повреда закона је учињена на тај начин што је дело које је окривљеном стављено на терет правно квалификовано као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, иако ова инкриминација није постојала у време извршења дела, већ би се исто могло правно оценити као кривично дело злоупотреба овлашћења у привредни из члана 238. став 2. у вези

става 1. тачка 4. КЗ, с обзиром на то да је према опису дела у изреци првостепене пресуде имовинска корист прибављена правном лицу. У захтеву се у вези са тим указује да је у изреци пресуде назначено да су окривљени себи прибавили противправну имовинску корист, али није одређено у чему се та корист састоји нити је пресудом утврђено постојање такве користи, због чега се такав неодређени навод у опису дела, према ставу браниоца окривљеног, може занемарити приликом давања правне оцене дела.

Бранилац, даље, у захтеву износи да је Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Сл. гласник РС“, број 72/2009 од 03.09.2009. године), опис кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. допуњен тако да ово кривично дело обухвата и прибављање противправне имовинске користи правном лицу, чиме је формално потврђено да злоупотреба службеног положаја пре ових измена Кривичног законика није обухватала и прибављање противправне имовинске користи за правно лице, већ је за ту ситуацију било предвиђено кривично дело из члана 238. КЗ.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног свој став да је у конкретном случају на кривично дело које је предмет оптужбе примењен закон који се није могао применити заснива на закључку да из чињеничног описа кривичног дела датом у изреци правноснажне пресуде треба изоставити чињеницу да је окривљени себи прибавио противправну имовинску корист из напред изнетих разлога што је у супротности са чињеничним стањем утврђеним у побијаним пресудама и чињеничном опису предметног кривичног дела из изреке првостепене пресуде у коме је означено да су окривљени искоришћавањем својих положаја и овлашћења прибавили себи и другом правном лицу противправну имовинску корист, због чега бранилац окривљеног Предрага Михаиловића, иако формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, суштински оспорава утврђено чињенично стање у побијаним пресудама које не може бити предмет испитивања по захтеву за заштиту законитости окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је захтев у овом делу оцењен као недозвољен.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног Предрага Михаиловића: да је нетачан навод у правноснажној пресуди да је примањем или давањем позајмице неком прибављена имовинска корист или другом нанета имовинска штета, да је било неопходно утврдити кредитну способност Предузећа „А.“ и „Ф. С.“, у време узимања и давања зајма преко вештака економско-финансијске струке, а не да то утврђује суд како је то учињено у конкретном случају; да је нетачан навод у побијаним пресудама да су уговори о позајмицама закључени без одлука Управног одбора, јер је окривљени исте предао органима МУП-а, а које суд на главном претресу није извео као доказ, али да окривљени не може да објасни зашто његов бранилац није тражио извођење тих доказа у поступку, по оцени овога суда, правноснажна пресуда се побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног Предрага Михаиловића и у погледу ових навода оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**